

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD

18.07.2014. godina
Beograd

Kž. I o.k. 2/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Milene Inić-Drecun, kao predsednika veća, Slobodana Rašića, Dragana Aćimovića, Gorana Cavline i Bate Cvetkovića, kao članova veća, i savetnika Biljane Milosavljević, kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženih AA i dr., zbog krivičnog dela zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije u saizvršilaštvu, u vezi sa članom 22. Osnovnog krivičnog zakona, krivičnog dela iznude iz člana 180. st. 3. u vezi st.2. i 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i dr., rešavajući o žalbama, Okružnog javnog tužilaštva, Specijalnog tužioca u Beogradu, optuženih BB i VV, žalbi zajedničkog branioca optuženih AA, GG, DD, ĐĐ, EE i VV, advokata ZZ, zajedničkog branioca optuženih, AA, GG, DD, EE i ĐĐ, advokata II, zajedničkog branioca optuženih AA, GG, DD, EE i ĐĐ, advokata JJ, zajedničkoj žalbi zajedničkih branilaca optuženih AA, GG i DD, advokata KK i advokata LL i zajedničkoj žalbi optuženih VV i njegovog branioca advokata LJJ, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu, Posebno odeljenje K.P.br.4/03 od 12. novembra 2004. godine, posle sednice veća održane u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženih, AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV i branilaca optuženih, advokata JJ, LL, ZZ, MM, NN, NJNJ i LJJ, dana 29. i 30.09.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

I Povodom izjavljenih žalbi Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu, Specijalnog tužioca, optuženih BB, VV i njihovih branilaca, kao i branilaca optuženih AA, GG, EE i ĐĐ, a po službenoj dužnosti, PREINAČUJE SE presuda Okružnog suda u Beogradu, Posebno odeljenje K.P.br.4/03 od 12. novembra 2004. godine, u odnosu na optužene AA, GG, DD i VV, i to samo u pogledu pravne ocene dela, tako što Vrhovni sud radnje optuženih BB i VV, opisane u stavu I-B u tački 3. izreke te presude, pravno kvalifikuje kao krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ RS, a radnje optuženih, AA i GG, kao isto to delo, u produženom trajanju i za isto im utvrđuje kazne zatvora, i to: optuženom AA i GG u trajanju od po 7-sedam godina, a optuženom BB, primenom člana 42. i 43. OKZ, kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, a zadržava kao pravilne prvostepenom presudom utvrđene kazne zatvora i to: optuženom AA i GG u trajanju od po 6-šest meseci za krivično delo zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZ RS u saizvršilaštvu u vezi sa članom 22. OKZ, opisano u stavu I-A izreke prvostepene presude, optuženima AA, GG i DD, od po 5-pet godina za krivično delo iznude u pokušaju iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, u vezi člana 19. OKZ, opisano u stavu I-B u tački 1. izreke prvostepene presude, optuženima AA i GG od po pet godina za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi st.2. i 1. KZ RS opisano u stavu I-B u tački 2. izreke presude, a za isto to delo optuženom BB u trajanju od 2-dve godine; optuženima AA i GG, u trajanju od po 6-šest godina za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, opisano u stavu I-B u tački 4. izreke prvostepene presude, pa ih OSUĐUJE:

- optuženog Aa na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12-dvanaest godina,

- optuženog GG na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 11-jedanaest godina,

- optuženog BB na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam godina,

u koje će im se uračunati vreme provedeno u pritvoru od 14.03.2001. godine, pa nadalje i

- optuženog VV na kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 14.03.2001. godine do 30.07.2003. godine i od 31.05.2004. godine, pa nadalje.

II DELIMIČNIM UVAŽENJEM žalbe Okružnog javnog tužilaštva- Specijalnog tužioca, PREINAČUJE SE prvostepena presuda, u odnosu na optužene: EE i ĐĐ samo u pogledu odluke o kazni, tako što Vrhovni sud ove optužene za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS opisano u stavu I-B u tački 2. izreke te presude, uz primenu člana 42. i 43. OKZ, OSUĐUJE na kazne zatvora u trajanju od po tri godine, u koje će im se uračunati vreme provedeno u pritvoru i to optuženom EE od 14.03.2003. godine do 06.05.2004. godine, a optuženom ĐĐ od 30.03.2003. godine do 06.05.2004. godine, dok se u preostalom delu žalbe Okružnog javnog tužilaštva, Specijalnog tužioca, optuženih BB i VV i njihovih branilaca, kao i branilaca optuženih AA, GG, EE i ĐĐ, ODBIJAJU kao neosnovane, pa se u preostalom nepreinačenom delu prvostepena presuda, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom presudom Okružnog suda u Beogradu, Posebno odeljenje, optuženi AA i GG, u stavu I-A, oglašeni su krivim za krivično delo zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZ RS u saizvršilaštvu u vezi sa članom 22. OKZ. i za isto im utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 6-šest meseci. pod I-B tačke 1. izreke prvostepene

OKZ i za isto im utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 5-pet godina, pod I-B tačkom 1. izreke prvostepene presude optuženi AA, GG i DD, oglašeni su krivim za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, u vezi sa članom 19. OKZ i za isto im utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 5-pet godina, u stavu I B, tačke 2. izreke te presude optuženi AA, GG, DD, EE i ĐĐ, oglašeni su krivim za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZRS, za kojima su optuženima AA i GG utvrđene kazne zatvora u trajanju od po pet godina, a optuženi EE i ĐĐ uz primenu člana 42. i 43. OKZ, osuđeni su na kazne zatvora u trajanju od po 2-dve godine. U stavu I-B, pod tačkom 3. optuženi BB i VV oglašeni su krivim za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, a optuženi AA i GG, za isto to krivično delo, ali u produženom trajanju, za koje su optuženima AA i GG utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 7-sedam godina, DD uz primenu člana 42. i 43. OKZ, kazna zatvora u trajanju od 3-tri godine, a optuženi VV, uz primenu člana 42. i 43. OKZ, za to delo osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, dok su pod I-B tačke 4. izreke te presude optuženi, AA i GG, oglašeni krivim za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi stava 2. i 1. KZ RS, za koje su im utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 6-šest godina i potom osuđeni: optuženi AA na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 12-dvanaest godina, optuženi GG na jedinstvenu kaznu zatvora od 11-jedanaest godina, optuženi BB na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam godina, optuženi EE i ĐĐ na kazne zatvora u trajanju od po 2-dve godine i optuženi VV na kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine u koje im se uračunava vreme provedeno u pritvoru i to optuženima AA, GG i BB u periodu od 14.03.2001. godine, pa nadalje do pravnosnažnosti te presude, a najduže do isteka kazni izrečenih istom, optuženima EE, uračunava se vreme provedeno u pritvoru od 14.03.2003. do 06.05.2004. godine, a optuženom ĐĐ od 30.03.2003. godine do 06.05.2004. godine i optuženom VV, vreme provedeno u pritvoru od 14.03.2003. do 30.07.2003. godine i od 31.05.2004., pa nadalje do pravnosnažnosti te presude, a najduže do isteka kazne izrečene istom. Optuženi AA i GG, obavezani su da na ime odštetnog zahteva plate OO dinarsku protivvrednost oduzetih 100.000 švajcarskih franaka, po kursu važećem na dan isplate, a sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja. Istovremeno su optuženi AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV, obavezani da sudu na ime paušala isplate svako iznos od po 10.000,00 dinara, sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja. Pod II izreke prvostepene presude optuženi PP na osnovu člana 355. tačke 3. ZKP, oslobođen je od optužbe da je izvršio krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS.

Protiv navedene prvostepene presude žalbe su izjavili:

- Specijalni tužilac Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu u osuđujućem delu prvostepenu presudu pobija zbog odluke o kazni, u odnosu na sve optužene koji su oglašeni krivim, a u oslobađajućem delu, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Vrhovni sud u osuđujućem delu optuženog AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV, osudi na kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju, a u odnosu na optuženog PP, oslobađajući deo, presudu ukine i u tom delu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.
- Optuženi BB, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, s tim što je zahtevao da o sednici veća Vrhovnog suda bude obavešten, radi prisustva istoj.
- Optuženi VV, zbog povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, s tim što iz obrazloženja žalbe proizilazi da se presuda pobija i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu preinači, tako što će njegove radnje pravno kvalifikovati kao krivično delo prinude iz člana 62. stav 1. KZ RS i za isto mu izreći kaznu zatvora u kraćem vremenskom trajanju.
- Zajednički branilac optuženih AA, GG, DD, ĐĐ, GG i VV, advokat ZZ, presudu pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu preinači tako što će ove optužene osloboditi od optužbe za krivična dela za koja se terete, ili da u pobijanom delu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili pak istu preinači u pogledu odluke o kazni, izricanjem blažih kazni ovim optuženima. U žalbi je zahtevano da optuženi i branilac budu obavešteni o sednici veća Vrhovnog suda.
- Zajednički branilac optuženih AA, GG, DD, EE i ĐĐ, advokat II, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu u odnosu na ove optužene (osuđujući deo), ukine i u tom delu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je zahtevano da ovi optuženi i njihov branilac budu obavešteni o sednici veća Vrhovnog suda.
- Zajednički branilac optuženih AA, GG, DD, EE i ĐĐ, advokat JJ, presudu pobija u osuđujućem delu po četiri zakonska osnova, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu u odnosu na ove optužene ukine i predmet u tom delu vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili istu preinači, tako što će optužene osloboditi od optužbe za krivična dela u pitanju, ili istu preinači u pogledu odluke o kazni, izricanjem blažih kazni. U žalbi je zahtevano da optuženi i njihov branilac budu obavešteni o sednici veća Vrhovnog suda.
- Zajedničku žalbu, zajednički branioci optuženih, AA, GG i DD, advokat KK i advokat LL, presudu pobijaju u osuđujućem delu u odnosu na ove optužene, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud u pobijanom delu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili istu preinači tako što će ove optužene osloboditi od optužbe za predmetna krivična dela. U žalbi je zahtevano da ovi optuženi i njihovi branioci budu obavešteni o sednici veća Vrhovnog suda.
- Zajedničku žalbu optuženi VV i njegov branilac advokat LILI, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

... pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu u odnosu na optuženog VV ukine i u tom delu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je zahtevano da o sednici veća Vrhovnog suda budu obavešteni ovaj optuženi i njegov branilac.

Odgovore na žalbu Okružnog javnog tužioca podneli su:

- branilac optuženog PP, advokat NN, sa predlogom da Vrhovni sud žalbu Okružnog javnog tužioca u odnosu na optuženog PP, odbije kao neosnovanu, a pobijanu presudu u oslobađajućem delu u odnosu na ovog optuženog, potvrdi, i branioca obavesti o sednici veća Vrhovnog suda.

- branilac optuženog PP, advokat NJNJ, sa predlogom da Vrhovni sud žalbu Okružnog javnog tužioca u tom delu odbije kao neosnovanu, a pobijanu presudu u oslobađajućem delu u odnosu na optuženog PP, potvrdi. U žalbi je zahtevano da o sednici veća Vrhovnog suda budu obavešteni ovaj optuženi i njegov branilac, i

- branilac optuženog PP, advokat MM, sa predlogom da Vrhovni sud u odnosu na optuženog PP, žalbu Okružnog javnog tužioca odbije kao neosnovanu, a pobijanu presudu u oslobađajućem delu potvrdi. U žalbi je zahtevano da o sednici veća Vrhovnog suda budu obavešteni optuženi i njegov branilac.

Republički javni tužilac Srbije u svom pismenom podnesku Ktž.br.321/05 od 24.02.2005. godine, predložio je da Vrhovni sud uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Beogradu, i pobijanu presudu u osuđujućem delu u odnosu na optužene, AA, GG i DD, preinači, u pogledu odluke o kazni, izricanjem jedinstvene kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju, a optužene EE, ĐĐ i VV, osudi na kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju, te da u oslobađajućem delu u odnosu na optuženog PP, pobijanu presudu ukine, i u tom delu predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, a kao neosnovane odbije žalbe optuženih PP, DD, kao i žalbe branilaca optuženih AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu uredno obaveštenih, Republičkog javnog tužioca Srbije RR, optuženih AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV, a u odsustvu uredno obaveštenog PP, te u prisustvu branilaca optuženih, advokata JJ, LL, ZZ, MM, NN, NJNJ i LJLJ, a u odsustvu uredno obaveštenih advokata KK i advokata II, na istoj razmotrio sve spise ovog predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u izjavljenim žalbama i mišljenja Republičkog javnog tužioca Srbije, kao i objašnjenja koja su prisutni optuženi, a posebno njihovi branioci dali na sednici veća, našao sledeće:

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka koje se u smislu člana 380. stav 1. tačke 1. ZKP, ispituju po službenoj dužnosti, niti one bitne povrede na koje se izjavljenim žalbama ukazuje.

Svim žalbama izjavljenim u korist optuženih (osim žalbom optuženog VV) prvostepena presuda u osuđujućem delu pobija se zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačke 11. ZKP.

Suprotno navodima žalbi, Vrhovni sud nalazi da je izreka prvostepene presude jasna i razumljiva, te sadrži potpun opis radnji za svakog od optuženih, sa jasnim određenjem ko su organizatori i ko članovi organizovane grupe, koji su bili ciljevi te grupe, dok su u odgovarajućem delu obrazloženja presude o svim odlučnim činjenicama dati dovoljni i pravilni razlozi, neprotivrečni međusobno i u odnosu na izreku kao i u odnosu na sadržinu izvedenih dokaza posebno vezanih za organizovanje kriminalne grupe, ko su članovi, ko su izvršioci inkriminiranih radnji i sa kojim ciljem. Shodno tome, pravilno su optuženi AA i GG posebno izdvojeni i oglašeni krivim stavom I-A izreke prvostepene presude kao organizatori kriminalne grupe čiji su članovi poimenično navedeni u opisu radnje tog dela izreke u kom su ovi optuženi AA i GG oglašeni krivim za krivično delo iz člana 227. stav 1. KZ RS, pa to izreku ne čini nerazumljivom i samu sebi protivrečnom, niti nerazumljivost postoji u odnosu na deo izreke prvostepene presude pod I-B gde je dat opis radnji optuženih, AA, GG, BB, VV, EE i ĐĐ (sa svedokom saradnikom FF), jer se radi o odvojenom događaju (sa pravnom kvalifikacijom tih radnji kao krivično delo iznude iz člana 180. KZ RS). Stoga su suprotni žalbeni navodi branilaca optuženih AA i GG, neosnovani.

Takođe, su neosnovani i žalbeni navodi optuženih EE i ĐĐ, advokata ZZ, kojim se ukazuje da je pobijana presuda nerazumljiva, jer je prvostepeni sud ove optužene oglasio krivim za krivično delo iznude u pokušaju iz člana 180. stav 3. u vezi sa st.2. i 1. KZ RS i u vezi sa članom 19. OKZ, opisano u stavu I-B u tački 2. izreke presude (strana 6. i 7. izreke), a nije im izrekao kazne zatvora. Ovo stoga što je prvostepeni sud optužene ĐĐ i EE za navedeno delo osudio na kazne zatvora u trajanju od po 2-dve godine, što stoji na strani 11. izreke prvostepene presude, pa to što na strani 7. odmah iza pravne kvalifikacije inkriminiranih radnji, za koje je ove optužene oglasio krivim prvostepeni sud optuženima EE i ĐĐ nije izrekao kazne zatvora (gde je inače ostalim saoptuženima utvrdio kazne zatvora), izreku presude ne čini manjkavom i nerazumljivom, već se samo radi o specifičnom tehničkom i stilskom rešenju izrade prvostepene presude, pa na opisani način nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP.

Bez osnova su i navodi žalbi izjavljenih u korist svih optuženih koji su oglašeni krivim i to da je prvostepena presuda nerazumljiva, jer u izreci iste sud označava samo devizne novčane iznose koje su optuženi zahtevali od oštećenih, a ne označava se dinarska protivvrednost istih. Ovo iz razloga što je u vreme izvršenja krivičnih dela bilo opšte poznato da su dinarske protivvrednosti navedenih iznosa deviznih sredstava znatno premašivale dinarske iznose koji su bili kvalifikatorna okolnost za pravnu kvalifikaciju izvršenih krivičnih dela.

Dalje se žalbama izjavljenim u korist optuženih AA, GG, DD, EE, ĐĐ i VV, ukazuje da je prvostepena presuda doneta uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačke 10. ZKP, jer su iskazi oštećenih ŽŽ, SS i TT, kao i svedoka ČČ i UU, na kojima sud zasniva utvrđeno činjenično stanje, u istrazi pribavljeni na

nezakonit način, uz primenu torture i drugih vidova nasilja nad njima.

Vrhovni sud i ovaj žalbeni navod ocenjuje neosnovanim, jer iz spisa predmeta ne proizilazi opravdanost tvrdnje da su sporne iskaze u istrazi u kojima su ovi svedoci potvrdili odgovarajuće navode iz optužbe, navedena oštećena lica i svedoci, dali uz primenu nasilja nad njima od strane državnih organa, a u cilju iznuđivanja određene sadržine iskaza koja potvrđuje izvršenje inkriminiranih radnji od strane određenih optuženih lica, niti su optuženi i njihovi branioci ponudili sudu dokaze koji bi ukazivali na eventualnu osnovanost iznetih navoda. Samo opovrgavanje na glavnom pretresu ranije datih iskaza u istrazi, uz paušalne tvrdnje da su bili izloženi torturi, svakako nije argument koji bi za iznetu tvrdnju mogao biti prihvatljiv, što je inače i prvostepeni sud pravilno zaključio i o tome u odgovarajućim delovima prvostepene presude kod ocene iskaza svakog od navedenih oštećenih i svedoka, dao argumentovane razloge.

Činjenice da su oštećeni saslušavani istog dana kad su podneli krivične prijave, te da su neki saslušavani i posle isteka radnog vremena suda, te zapisnike ne čini manjkavim, dok su i sami oštećeni i svedoci na glavnom pretresu izjavljivali da istražni sudija nije na njih vršio bilo kakav pritisak, a pored toga, oni na zapisnike nisu imali bilo kakve primedbe prilikom svojeručnog potpisivanja istih.

Žalbama izjavljenim u korist optuženih, AA, GG i DD, prvostepena presuda pobija se i zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 2. ZKP, sa isticanjem da je pravo ovih optuženih na odbranu povređeno time što je prvostepeni sud presudu zasnovao na iskazima oštećenih SS i TT, datim 13.04.2003. godine, dakle pre pokretanja krivičnog postupka protiv okrivljenih, kada okrivljenih nije ni bilo, zbog čega branioci nisu mogli prisustvovati ispitivanju ovih oštećenih i postavljati pitanja. Ističe se da su stoga ti zapisnici morali biti izdvojeni iz spisa i nisu mogli biti korišćeni kao dokaz (čime se pledira i na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačke 10. ZKP).

I ovi žalbeni navodi su neosnovani, jer su sporne iskaze oštećeni, svedoci dali u predkrivičnom postupku na predlog ovlašćenog tužioca, istražnom sudiji, koji je shodno svojim ovlašćenjima iz člana 239. stav 1. ZKP, te istražne radnje preduzeo (saslušanje oštećenih), pre pokretanja istrage, jer je to ocenjeno neophodnim i celishodnim. Stoga, okolnost da su navedeni oštećeni, saslušani u formi istražnih radnji nije smetnja da se navedeni zapisnici koriste, jer su sačinjeni pred tada nadležnim istražnim sudijom u Kruševcu i oštećeni su propisno upozoreni na svoja prava i obaveze, dok je u zapisnicima konstatovano da su iskazi glasno diktirani i da su ih oštećeni potpisali bez primedbe.

Stoji činjenica na koju se žalbama branilaca svih optuženih ukazuje da zapisnik o iskazu VV u istrazi koji je on dao u svojstvu svedoka saradnika, nije potpisan od njegovog branioca koji mu je tada bio postavljen po službenoj dužnosti, ali takva obaveza prema odredbama ZKP i nije predviđena, a optuženi VV je i u svojstvu svedoka saradnika saslušan u skladu sa odredbama ZKP, pa i nema nedostataka zbog kojih je sporni zapisnik trebao biti izdvojen iz spisa predmeta, te su u tom smislu izneti suprotni žalbeni navodi branilaca svih optuženih koji su oglašeni krivim, bez osnova.

Po oceni Vrhovnog suda svedok saradnik FF, taj status je dobio po odluci suda i u tom svojstvu je saslušan, kako u istrazi, tako i na glavnom pretresu uz sva upozorenja i na način predviđen odredbama ZKP, pa se žalbeni navodi kojima se ukazuje na suprotno, ocenjuju neosnovanim.

Svedok CC nije podnosilac krivične prijave protiv optuženih, zbog čega u tom svojstvu i nije saslušan na glavnom pretresu, već u svojstvu svedoka, a pre davanja iskaza bio je propisno upozoren na sve na šta je sud bio dužan da ga upozori shodno odredbama ZKP, zbog čega se ocenjuju neosnovanim žalbeni navodi branilaca optuženih kojima se ukazuje da iskaz ovog svedoka nije mogao biti korišćen kao dokaz.

Pobijajući prvostepenu presudu u osuđujućem delu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i u vezi sa tim zbog povrede krivičnog zakona, svim žalbama izjavljenim u korist optuženih, ukazuje se da izvedeni dokazi nisu pružili sudu pouzdan osnov za zaključak da su optuženi izvršili predmetna krivična dela i da su za ista odgovorni. Ističe se, a posebno u žalbama branilaca, da je prvostepeni sud trebao poverovati optuženima koji su od početka postupka kategorično osporavali izvršenje krivičnih dela, iskazima oštećenih datim na glavnom pretresu i iskazima optuženog VV, takođe datom na glavnom pretresu jer je u istrazi on izmišljeno teretio optužene verujući u pogodnosti koje bi mogao dobiti sticanjem svojstva svedoka saradnika i izlaženjem iz pritvora, te se u žalbama, posebno branilaca optuženih, daje sopstvena detaljna analiza izvedenih dokaza i iznose činjenični zaključci drugačiji od onih u prvostepenoj presudi, a u pogledu objektivnih i subjektivnih obeležja krivičnih dela u pitanju, te se ističe da su shodno tome optuženi trebali biti oslobođeni od optužbe ili bi u inkriminiranim radnjama eventualno postojala bitna obeležja nekih drugih krivičnih dela, a ne onih za koja su oglašeni krivim.

Po oceni Vrhovnog suda navedenim žalbama nisu dovedeni u sumnju zaključci prvostepenog suda da su optuženi AA, GG, DD, EE, VV i ĐĐ na način i pod okolnostima bliže opisanim u izreci prvostepene presude i odgovarajućim delovima obrazloženja počinili sporne inkriminirane radnje.

Svoja činjenična utvrđenja u ovoj krivičnopravnoj stvari prvostepeni sud je pravilno zasnovao na brojnim izvedenim dokazima, navedenim na strani 31, stav 2, na strani 32. i strani 33. stav 1. obrazloženja pobijane presude. Sve dokaze prvostepeni sud je detaljno analizirao, pojedinačno i u međusobnoj vezi, kao i u odnosu na sadržine odbrane optuženih, te dao razloge koje dokaze prihvata kao verodostojne i u kom delu, a koje ne i zbog čega, naveo činjenice koje je iz kojih dokaza utvrdio i o svemu tome dao dovoljne i sasvim jasne razloge za utvrđenje svake od inkriminiranih radnji i jasno utvrdio i opredelio ulogu svakog od izvršilaca istih, a posebno u pogledu doprinosa izvršenju krivičnih dela u pitanju.

Da su optuženi AA, GG i DD na štetu oštećenog AB izvršili inkriminisane radnje opisane u stavu I-B u tački 1. izreke prvostepene presude, sud je na siguran način utvrdio, pre svega iz iskaza oštećenog AB, koji je vrlo ubedljivo opisao događaj – bacanje bombi na njegove objekte - (porodičnu kuću i poslovne prostorije), povezujući to sa pretnjama, odnosno zahtevima optuženih AA i GG da im on – oštećeni AB, na štetu svoje imovine isplati 150.000 nemačkih maraka. Ovakav iskaz oštećenog AB u odgovarajućim delovima potvrđen je iskazima svedoka AV i AG, kao i iskazom svedoka saradnika FF, te izveštajem SUP-a Kruševac od 13.08.1998. godine. Navedeni dokazi su po pravilnom zaključku prvostepenog suda međusobno saglasni i dopunjuju se, te su pružili sasvim pouzdan osnov za zaključak o postojanju svih činjenica i okolnosti kao i toku kritičnog događanja. Iscrpni su i argumentovani razlozi koje je prvostepeni sud dao za ocenu izvedenih dokaza i činjenične zaključke, kao i razloge zbog čega ne prihvata odbrane optuženih (na stranama od 36-44 stav 3. obrazloženja), koji su za Vrhovni sud potpuno prihvatljivi.

Posebno je prvostepeni sud objasnio postojanje spornih činjenica da je ozbiljna pretnja postojala i da je poticala upravo od optuženih u navedenom cilju – nameri prinuđavanja oštećenog da im na štetu svoje imovine preda traženi iznos novca, radi pribavljanja sebi protivpravne imovinske koristi. Takođe je pravilno prvostepeni sud ocenio neprihvatljivom odbranu optuženog DD u pogledu njegovog alibija da se u vreme izvršenja predmetnog krivičnog dela nalazio u II1, jer je sud iznete činjenice i u tom smislu proverio i utvrdio iz izveštaja Interpola Beograd o izvršenoj proveri preko Interpola II2, te proveri preko Ambasade SR II3, kao i uvidom u pasoš ovog optuženog i otisak štambila i šifara upisanih u pasoš optuženog. Te činjenice, a u vezi sa iskazom svedoka saradnika FF koji je u tvrdnji da je optuženi DD zajedno sa optuženim AA i GG bacio dve bombe na objekte oštećenog, bio kategoričan, dovoljan su i pouzdan dokaz o neosnovanosti tvrdnji odbrane optuženog DD u pogledu istaknutog alibija.

Da su optuženi AA, GG, DD, EE i ĐĐ izvršili inkriminisane radnje na način i pod okolnostima opisanim u stavu I-B u tački 2. izreke prvostepene presude, sud je na pouzdan način utvrdio iz iskaza oštećenog – svedoka ŽŽ datog u prethodnom postupku i iskaza svedoka SS i TT, te iskaza svedoka saradnika FF.

Ti iskazi pravilno su ocenjeni verodostojnim, jer su detaljni, ubedljivi i logični u pogledu odlučnih činjenica, a razlozi koje je prvostepeni sud o tome dao iscrpni su i argumentovani za Vrhovni sud potpuno prihvatljivi, kao i razlozi koje je sud dao zašto nije prihvatio odbrane optuženih, a posebno vezane za tvrdnju optuženog AA da mu je svedok ŽŽ novac pozajmio radi započinjanja posla (strana 48. i 49. obrazloženja prvostepene presude).

Brojni su dokazi na kojima je prvostepeni sud zasnovao svoja utvrđenja da su optuženi na štetu TT i SS počinili inkriminisane radnje opisane u stavu I-B u tački 3. izreke prvostepene presude, a koji dokazi su navedeni na strani 50. stav 2. obrazloženja. U tom smislu pravilno je prvostepeni sud kao verodostojne ocenio iskaze oštećenih TT i SS date u prethodnom postupku, kao jasne i logične, a isti su u odgovarajućim delovima potvrđeni iskazima svedoka AD, jer je taj svedok potvrdio šta je čuo kada je optuženi AA tražio novac od oštećenog TT i na koji način, da je onda oštećenom rekao da podnese krivičnu prijavu, a oštećeni bio utučen i samo mu odgovorio da „ljudi teraju silu, tako im se može“. I iskazom svedoka AĐ koji je posvedočio o događaju kada su mladići tukli oštećenog SS i o tome kako je saznao da su to "BA", potvrđen je iskaz svedoka SS dat u prethodnom postupku, a iskazom svedoka CC o odlasku ovih oštećenih, TT i SS, u SUP, da bi tražili pomoć zbog problema koji oni imaju sa kriminalnom grupom koju vode optuženi AA i GG, što potvrđuje i propusnica broj 02 MUP-a Srbije od __.2000. godine, izdata na ime TT i SS. Verodostojnost navedenih dokaza iz kojih je prvostepeni sud utvrdio postojanje odlučnih činjenica koje se tiču opisanih radnji optuženih o ovom krivičnom delu učinjenom na štetu TT i SS, takođe je prvostepeni sud dao veoma iscrpne, ubedljive i logične razloge, kao i za neprihvatanje odbrana optuženih, a posebno je sud objasnio zbog čega nalazi da se nije radilo o dobrovoljnom pozajmljivanju novca optuženom AA od strane ovih oštećenih kako je to tvrdio optuženi AA, i ovi oštećeni na glavnom pretresu, izmenivši svoj raniji iskaz. Ti razlozi suda izneti na strani 61. i 62. obrazloženja prvostepene presude, za Vrhovni sud potpuno su prihvatljivi i nisu dovedeni u sumnju navodima žalbi izjavljenih u korist optuženih o kojima je reč.

Činjenica da su optuženi AA i GG izvršili krivično delo iznude na štetu OO, koje je bliže opisano u stavu I-B u tački 4. izreke prvostepene presude je utvrđeno iz iskaza oštećenog, te svedoka UU i ČČ, datih u prethodnom postupku, koji su od prvostepenog suda pravilno ocenjeni verodostojnim te su pravilni i razlozi koje je prvostepeni sud dao za svoj stav zbog čega neprihvatljivim ocenjuje njihove izmenjene iskaze date na glavnom pretresu. Ti razlozi za Vrhovni sud potpuno su prihvatljivi kao dovoljno argumentovani, ubedljivi i logični.

Iz iskaza svedoka saradnika FF, prvostepeni sud je na sasvim pouzdan način utvrdio da je formirana kriminalna grupa, ko je sve sačinjavao grupu da su organizatori bili optuženi, AA i GG, a formiranje grupe imalo je za ciljeve da za duži vremenski period uz zastrašivanje, pretnje i prinudu (u vidu batiranja, bacanja bombi i slično), iznuđuje novac od oštećenih radi sticanja materijalne dobiti i moći, da je svako u grupi imao određene zadatke koje je bez pogovora ispunjavao. Ovako detaljan, dosledan kroz ceo postupak, i jasan iskaz svedoka saradnika FF, prvostepeni sud je pravilno ocenio verodostojnim, jer je isti i potvrđen drugim dokazima, i to iskazom optuženog VV datom u istrazi, kao i iskazima oštećenih, o načinima koji su optuženi AA i GG i članovi njihove grupe, od njih iznuđivali novac, o čemu je napred bilo više reči.

Imajući to u vidu, utvrđenje suda da je optuženi AA bio organizator kriminalne grupe zajedno sa optuženim GG, nije dovedeno u sumnju ni žalbenim navodima branilaca optuženog AA da se on nalazio na izdržavanju kazne zatvora u vreme koje sud opredeljuje kao vreme izvršenja krivičnog dela zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZ RS – počev od druge polovine 1998. godine, pa da zbog toga nije bilo moguće da delo izvrši. Navedena tvrdnja branilaca je u suprotnosti i sa vlastitim iskazivanjem optuženog AA da je on u toku 1999. godine izlazio iz zatvora na vikende, a nesporno je utvrđeno da mu je optuženi GG bio u poseti u zatvoru, pa kada se uz sve to imaju u vidu i druge mogućnosti komunikacije iz zatvorskih uslova sa spoljnim svetom, to se ovaj žalbeni navod

branilaca optuženim pokazuje potpuno neosnovanim.

Neosnovani su i žalbeni navodi žalbi izjavljenih u korist optuženih kojima se osporava organizovanje i postojanje grupe i vršenje krivičnih dela iznude u sastavu te organizovane grupe.

U pogledu subjektivnog odnosa optuženih prema inkriminisanim radnjama prvostepeni sud je dao sumarne razloge, bez izričitog određenja da se radi o direktnom umišljaju kao obliku vinosti svakog od optuženih, ali iz činjeničnog opisa i ocene dokaza sasvim jasno proizilazi postojanje svesti i volje kod optuženih da radnje za koje se terete preduzimaju u sastavu grupe, i sa kojim ciljem, odnosno da su radnje i posledice obuhvaćene njihovom svešću i voljom.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio i opredelio visinu protivpravno pribavljene imovinske koristi izraženu u devizama, kod svakog od izvršenih krivičnih dela opisanih u stavu I-B tačka 1, 2, 3. i 4. izreke, i odgovarajućeg dela obrazloženja, a to što te iznose prvostepeni sud nije izrazio u dinarima, ne predstavlja nepotpuno i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, niti je bilo nužno određivanje veštaka za utvrđivanje istog. Ovo stoga što je u vreme izvršenja krivičnih dela bilo opšte poznato da su dinarske protivvrednosti navedenih iznosa deviznih sredstava znatno premašivale dinarske iznose koji su bili kvalifikatorne okolnosti za pravnu kvalifikaciju izvršenih krivičnih dela iznude iz člana 180. KZ RS, dok je kao kvalifikatorna okolnost za stav 3. navedene zakonske odredbe, potrebno da je delo izvršeno organizovano - organizator i neposredni izvršilac.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon, kada je u radnjama optuženih AA i GG opisanim u stavu IA izreke prvostepene presude, našao sva bitna obeležja krivičnog dela zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZRS, o čemu su u pobijanoj presudi na strani 76. st.4. i 5. i na strani 77. stav 1. obrazloženja dati dovoljni i pravilni razlozi. Takođe je pravilno prvostepeni sud našao da je ovo delo učinjeno u saizvršilaštvu shodno članu 22. ali je pogrešno označio naziv zakona, navodeći OKZ, koji je stupio na snagu 12. aprila 2002. godine, umesto da navede Krivični zakon Republike Srbije koji je važio u vreme izvršenja predmetnog krivičnog dela. Međutim, ova greška prvostepenog suda ne predstavlja povredu zakona iz člana 369. ZKP, na koju je inače, Vrhovni sud obavezan da shodno članu 380. stav 2. ZKP, pazi po službenoj dužnosti, jer se radi o istovetnoj zakonskoj odredbi u pogledu saizvršilaštva optuženih, iz člana 22, po starom zakonu KZ SRJ, i po novom zakonu OKZ, pa ovim pogrešnim označavanjem naziva zakona nije došlo do štetnih posledica po optužene, zbog čega i nema povrede zakona koja bi zahtevala preinačenje ili ukidanje prvostepene presude.

Takođe je pravilno prvostepeni sud radnje optuženih AA, GG i DD, opisane u stavu I-B tačka 1. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovao kao krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, te je pravilno našao da se radi o pokušaju iz člana 19. ali je takođe pogrešno označio naziv zakona umesto KZ SRJ naveo je OKZ. Za ovo pogrešno označavanje naziva zakona važi isto obrazloženje kao u prethodnom stavu ove presude.

Takođe je pravilno prvostepeni sud radnje optuženih AA, GG, BB, DD i ĐĐ, opisane u stavu I-B u tački 2. izreke, pravno kvalifikovao kao krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, te radnje optuženih AA i GG opisane u stavu I-B u tački 4., kao krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS. O svemu tome pobijana presuda sadrži dovoljne i pravilne razloge koji nisu dovedeni u sumnju žalbenim navodima izjavljenih žalbi.

Istovremeno je Vrhovni sud našao da je pravnom kvalifikacijom radnji optuženih AA, GG, DD i VV, opisanih u stavu I-B u tački 3. izreke prvostepene presude pravno kvalifikovanih i po stavu 2. člana 180. KZ RS, povredio krivični zakon na štetu optuženih, jer visina protivpravno pribavljene imovinske koristi ni u jednoj od opisanih radnji izvršenja tog krivičnog dela iznude, ne prelazi iznos od 300.000,00 dinara, što je kvalifikatorna okolnost za pravnu kvalifikaciju po toj zakonskoj odredbi. Kako su ovi optuženi krivično delo iznude opisano u označenom delu izreke prvostepene presude učinili organizovano (što je i prvostepeni sud pravilno utvrdio), to je Vrhovni sud navedeno protivpravno delovanje optuženih pravno kvalifikovao kao krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ RS, koje su optuženi AA i GG izvršili u produženom trajanju (što je prvostepeni sud takođe pravilno ocenio), pa je Vrhovni sud u tom smislu preinačio prvostepenu presudu, jer se radi o povredi zakona iz člana 369. tačke 4. ZKP, na koju je drugostepeni sud shodno članu 380. stav 1.tačke 2. ZKP, obavezan da pazi po službenoj dužnosti.

Po oceni Vrhovnog suda i ostali žalbeni navodi optuženih i njihovih branilaca ukoliko se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i povredu krivičnog zakona, nisu od uticaja na pravilno presuđenje.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, a povodom žalbi Okružnog javnog tužioca kojom se predlaže strože kažnjavanje i žalbi optuženih i njihovih branilaca kojima se predlaže blaže kažnjavanje, Vrhovni sud je našao sledeće:

Pravilno je prvostepeni sud u odnosu na optužene AA, GG, DD i VV utvrdio sve okolnosti koje su od uticaja na visinu kazne u smislu člana 41. OKZ, olakšavajuće okolnosti navedene na strani 78. stav poslednji i strani 79. obrazloženja prvostepene presude, u odnosu na otežavajuću okolnost da su ovi optuženi ranije više puta pravnosnažno osuđivani za različita krivična dela. Imajući u vidu te okolnosti, kao i težinu krivičnog dela iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ RS u produženom trajanju (opisano u stavu I-B u tački 3. izreke prvostepene presude), koja je izmenjena i nešto lakša u odnosu na onu koja je bila po prvostepenoj presudi, Vrhovni sud je optuženima AA i GG za to delo utvrdio kazne zatvora u trajanju od po 7-sedam godina, našavši da su iste srazmerne i težini dela i društvenoj opasnosti ovih optuženih kao izvršilaca. Istovremeno je Vrhovni sud zadržao kao pravilno prvostepenom presudom utvrđene kazne zatvora ovim optuženima za krivična dela

zadržao kao pravilno prvostepenom presudom utvrđene kazne zatvora ovim optuženima za krivična dela, zločinačko udruživanje iz člana 227. stav 1. KZ RS, u vezi sa članom 22. KZ SRJ u trajanju od po šest meseci, za krivično delo iznude u pokušaju iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, u vezi sa članom 19. KZ SRJ, učinjeno na štetu AB, u trajanju od po 5-pet godina, za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3, 2. i 1. KZ RS učinjeno na štetu ŽŽ, u trajanju od po 5-pet godina i za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS učinjeno na štetu OO, u trajanju od po 6-šest godina, pa ih je potom osudio na jedinstvene kazne zatvora, i to optuženog AA u trajanju od 12-dvanaest godina, a optuženog GG na kaznu zatvora u trajanju od 11-jedanaest godina, koje su adekvatne težini učinjenih krivičnih dela i društvenoj opasnosti ovih optuženih kao izvršilaca i istovremeno se pokazuju kao nužne i dovoljne za postizanje svoje zakonom propisane svrhe predviđene članom 33. OKZ, postizanja kako opšte, tako i specijalne prevencije.

Imajući u vidu olakšavajuće i otežavajuće okolnosti pravilno prvostepenom presudom utvrđene kod optuženog BB, kao i težinu krivičnog dela iznude iz člana 180. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, učinjeno na štetu oštećenih, SS i TT, čija pravna kvalifikacija je u odnosu na prvostepenu presudu izmenjena, ali nije od uticaja na kaznu, Vrhovni sud je optuženom DD za to delo uz primenu člana 42. i 43. OKZ, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, dakle ispod propisanog zakonskog minimuma za inkriminaciju u pitanju, jer to opravdavaju konkretne radnje koje je on kritičnom prilikom preduzeo u izvršenju dela i sve okolnosti izvršenja istog, a Vrhovni sud mu je zadržao kao pravilno utvrđene prvostepenom presudom kazne zatvora u trajanju od 5-pet godina za krivično delo iznude u pokušaju iz člana 180. stav 3. u vezi stava 2. i 1. KZ RS u vezi člana 19. KZ SRJ, kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi stava 2. i 1. KZ RS, i potom ga osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 7-sedam godina, koja je adekvatna težini učinjenih krivičnih dela i društvenoj opasnosti ovog optuženog kao izvršioca i istovremeno se pokazuje kao nužna i dovoljna za postizanje svojom zakonom propisane svrhe predviđene članom 33. OKZ.

Po oceni Vrhovnog suda pravilno je prvostepeni sud utvrdio olakšavajuće i otežavajuće okolnosti koje su se stekle kod optuženog VV, pa je shodno takvoj oceni, Vrhovni sud imajući u vidu težinu krivičnog dela iznude iz člana 180. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS, shodno izmenjenoj pravnoj kvalifikaciji u odnosu na prvostepenu presudu koja je nešto blaža od one po prvostepenoj presudi, ali nije od uticaja na kaznu, Vrhovni sud ovog optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od 3-tri godine, našavši da je ovakva kazna srazmerna težini učinjenog krivičnog dela i društvenoj opasnosti optuženog VV kao izvršioca istog.

Istovremeno je Vrhovni sud našao da se osnovano žalbom Specijalnog tužioca Okružnog javnog tužilaštva u Beogradu ukazuje da su kazne zatvora izrečene optuženima EE i ĐĐ za krivično delo iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, opisano u stavu I-B u tački 2. izreke prvostepene presude, preblage, imajući u vidu težinu tog krivičnog dela, obzirom na način i sve okolnosti izvršenja istog, pogotovo kada se pri tome ima u vidu ranija višestruka osuđivanost ovih optuženih i to za krivična dela sa elementima nasilja. Dajući tim okolnostima odgovarajući značaj u odnosu na olakšavajuće, Vrhovni sud je uz primenu člana 42. i 43. OKZ, našavši da je i dalje opravdana primena izricanja blaže kazne od propisanog zakonskog minimuma za predmetno krivično delo, obzirom na konkretan način izvršenja istog od strane ovih optuženih, odnosno njihov doprinos, ove optužene osudio na kazne zatvora u trajanju od po 3-tri godine, te je u tom smislu Vrhovni sud preinačio prvostepenu presudu uvažanjem žalbe Specijalnog tužioca.

Po oceni Vrhovnog suda neosnovano se žalbom OJT u Beogradu, Specijalnog tužioca, prvostepena presuda pobija u odnosu na optuženog PP - oslobađajući deo pod II izreke prvostepene presude.

Pravilno je prvostepeni sud na osnovu člana 355. tačke 5. ZKP, oslobodio od optužbe optuženog PP, zbog krivičnog dela iznude iz člana 180. stav 3. u vezi sa stavom 2. i 1. KZ RS, jer nema dokaza da je ovaj optuženi to delo počinio.

Pravilnost takvog zaključka prvostepenog suda zasnovana je na činjenicama da je optuženi PP od početka postupka, izvršenje ovog krivičnog dela osporavao, ističući da nije s tim imao bilo kakve veze, a u vreme za koje je nesporno utvrđeno da se događaj desio, da je novac zahtevan od oštećenog OO u II4, on - optuženi PP, nije boravio u II4, što je potvrđeno i uvidom u njegov pasoš, dok je oštećeni OO na glavnom pretresu bio izričit u tvrdnji da optuženi PP nije to lice koje je kod njega dolazilo u II4 sa izvesnim AŽ da od njega traži novac, a drugih dokaza nije bilo.

Stoga Vrhovni sud navode OJT-a - Specijalnog tužioca, kojima se napred izneti zaključci prvostepenog suda pobijaju, ocenjuje neosnovanim, jer isti sadrže samo neodređene sumnje i indicije, a ne dokaze iz kojih bi bilo moguće izvesti suprotan zaključak od onog u prvostepenoj presudi.

Iz iznetih razloga, Vrhovni sud je na osnovu člana 391. stav 1. i člana 388. ZKP, odlučio kao u stavu I i II izreke ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Biljana Milosavljević, s.r. Milena Inić-Drecun, s.r.

Za tačnost otpovka

lji